

อาจารย์เก่าตามรังควาน

วันแรกที่ฝากตัวเป็นลูกศิษย์คุณยาย และขอประเดิมนั่งสมาธิตามวิธีของท่านนั้น ช่วง ๒๐ นาทีแรกได้ผลดีมากรู้สึกใจสงบนิ่ง ดิ่งเร็ว มีความเบากาย เบาใจ อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แต่พอเวลาผ่านไปประมาณ ๓๐ นาที ก็เกิดอาการหายใจไม่ออก ลมภายในตัวดันขึ้นมาเป็นลูก ๆ เหมือนใครสูบลมเข้าท้อง กระอักกระอ่วนน้ำลายฟูมปาก ทนไม่ไหวจนต้องล้มตา พอล้มตาอาการนั้นก็หายไป เมื่อเห็นว่าหายดีแล้ว ก็หลับตาลงใหม่ อาการลมดันก็เกิดขึ้นอีก พยายามอดทนจนท้องแข็งเป็นดาน ไม่ยอมแพ้ ประมาณ ๑ ชั่วโมง อาการจึงค่อยๆ เล่าเบาบางลง

วันนั้นยังไม่กล้าถามสาเหตุจากคุณยาย คิดว่าเป็นเรื่องธาตุแปรปรวนธรรมดา

พอไปนั่งสมาธิกับคุณยายอีกเป็นครั้งที่ ๒ ก็มีอาการอย่างเดิมอีก จึงถามท่าน ท่านตอบราวกับเห็นด้วยตาของท่านเองว่า

“คุณฝึกไสยศาสตร์มามาก อาจารย์เก่า ๆ เขาไม่ยอมให้คุณเปลี่ยนทาง เขามาขวางไว้”

อาตมาตกใจ คิดไม่ถึงว่าวิชาไสยศาสตร์จะย้อนมาทำร้ายอาตมาได้ถึงขนาดนี้ จึงถามท่านว่า

“ยังงี้ผมไม่แยءหรือ”

ท่านตอบเฉียบขาดเลยว่า

“จะเอาธรรมะก็ต้องสละชีวิต พระพุทธเจ้าท่านก็ทำอย่างนี้
คุณกล้าไหมล่ะ”

อาตมาลังเล แหม...นี่ต้องถึงเป็นถึงตายกันเชียวหรือ แต่
พอมองหน้าคุณยาย เห็นสายตาอันเด็ดเดี่ยว แต่แฝงไว้ด้วยความเมตตา
ของท่านแล้ว ก็ตัดสินใจตอบทันที

“กล้าครับ!”

วันนั้น กลับมาฝึกสมาธิที่บ้านพักกับคุณไชยบุญย์ อาการ
จุกแน่นก็กลับมาอีก ได้อาศัยคุณไชยบุญย์พูดให้กำลังใจ จึงอดทนฝึก
ไปเรื่อย ๆ ต่อเมื่อคุณยายคุณนึ่งสมาธิให้หลายครั้งเข้า อาการดังกล่าว
จึงทุเลาเบาบางลง จนดูเหมือนจะหายขาด แต่คุณยายบอกว่า

“ยังไม่หายขาดหรอก ยายแก้ไขได้แค่นี้ ส่วนที่เหลือนั้นเป็น
เพราะคุณยังเสียดายวิชามารอยู่ แต่คุณจะไม่ขลังอีกแล้ว เพราะทั้งหมด
ที่คุณเรียนมาเป็นประเภทมนต์ปณธรรม ไม่ใช่ธรรมบริสุทธิ์ ต่อไปนี้
ต้องหมั่นนั่งสมาธิให้มาก ๆ”

คงจะจริงอย่างคุณยายว่า เพราะอาตมาเคยฝึกวิชามารจน
ทำได้ผลสำเร็จจริงอย่างอาจารย์สอนทุกอย่าง ทั้งยังไม่เคยคิดจะเอาไป
ทำร้ายใคร มีแต่จะช่วยคน จึงคิดว่านั้นเป็นของดี ทำให้นึกเสียดาย
อยู่ลึก ๆ ส่วนการปฏิบัติธรรมของอาตมาขณะนั้น ยังไม่ก้าวหน้าเท่า
ที่ควร ที่อยากเห็นนรกเห็นสวรรค์ก็ไม่เห็นสักที ลังเลลังละ รักของ
ใหม่เสียดายของเก่าอยู่ร่ำไป